

[Statsministeren]

mer at slås med, og det har vi i regeringen og i socialdemokratiet i høj grad forståelse for. Men landbruget kan ikke skyde de unge foran sig som en slags skjold for dermed at holde landbruget som helhed ude fra at deltage aktivt i at bære de byrder, der nu engang skal bæres. Endnu en gang må jeg understrege, hvad vi har sagt mange gange: skal dette lykkes, må alle samfundsgrupper – og bl. a. også landbrugets folk – være med til at bære disse byrder, og så må vi se på de særlige problemer, der er for den del af landbruget, som de unge landmænd udgør, dem, som har foretaget de store investeringer, dem, der i de seneste år er kommet ud i vanskeligheder, fordi de har ønsket at øge produktionen og dermed også eksporten.

Det er, hvad jeg mener er meget væsentligt for os at få sagt i denne forbindelse.

Vi har justeret kronen. Det er i sig selv en direkte årsag til, at lønningerne taber i reel værdi. Det er en direkte årsag til, at vi også lavede en særlig bestemmelse i pristalslovgivningen, således at der alene derigennem sker en reallønsnedgang. Når det er tilfældet, kan én samfundsgruppe naturligvis ikke generelt indhøste en direkte fordel af en sådan justering af kronen. Derfor må landbruget finde sig i, at en devalueringsevinst ikke går alene til landbruget, men til samfundet som helhed. Vi er imidlertid indstillet på, at der afsættes – som vi siger det – ca. 200 mill. kr. til at hjælpe på de særlige vanskeligheder, som specielt de unge landmænd har.

I dagens debat kan man næsten konstatere med stor præcision, at partierne til højre i tinget er imod alt undtagen lønindgrebet. Lønindgrebet er de for, men de har også nogle indvendinger imod det, for det er nemlig ikke stærkt nok, til trods for at det er mange gange stærkere end det lønindgreb, som venstres ordfører tidligere betegnede som det stærkeste, jeg havde nær sagt i mands minde.

Partierne til venstre har det modsat, og det er der jo ikke noget mærkeligt i. De har det på den måde, at de går imod enhver form for indkomstpolitik, og så siger de, at de er positivt indstillet over for en række, ikke alle, men en række andre foranstaltninger, de foranstaltninger, som man netop fra regeringens side havde tænkt skulle afbalancere det indkomstpolitiske indgreb.

Sådan kan man altså stille sig som opposition til venstre og til højre og så tro, at man på det grundlag kan føre politik. Det kan socialdemokratiet ikke, og det vil vi ikke lægge navn til. Det er en uansvarlig politik, som begge de grupperinger, jeg her har omtalt, gør sig skyldig i.

Lad mig understrege, at der er lidt forskel i måden, man udtrykker sig på i og fra de enkelte partier, men hovedtendensen er den, som jeg her har givet udtryk for.

Jeg vil i øvrigt gerne bede om, at de borgerlige partier ikke bagatelliserer det indgreb, der sker på det lønpolitiske område. Vi har her i landet en lønsum på ca. 100 mia kr. i den private sektor; i den offentlige sektor er den vel på 70–80 mia kr. Den stigning i lønningerne, som ellers ville være blevet på 15–16 pct., bliver reduceret nu til det halve, ca. 7 pct. Det er 7 mia kr. færre, erhvervslivet skal udbetale til lønmodtagerne. 7 mia kr.! Det er et stykke erhvervs politik. Det er virkelig et forsøg på at imødekomme et ønske, der igen og igen har været fremført fra erhvervslivet og fra en række borgerlige partier. At vi så ønsker at afbalancere tingene på anden måde er en sag for sig, men erhvervslivet og de borgerlige partier, der vil være positivt indstillet, burde – undskyld, jeg siger det – være taknemlige.

Og så møder man fantastiske bemærkninger i denne anledning. Hr. Poul Schlüter taler om, at det bare er nogle håndører. Ja, man stiller sig også med stor forargelse i stemmen op og siger, at alt dette med aktieselskabsbeskatningen, der skal forhøjes, er noget forfærdelig noget. Her kan man tale om håndører. Her kan man tale om ikke særlig store ofre fra aktionærside, fordi man skulle acceptere en forhøjelse af aktieselskabsbeskatningen fra de 37 pct. til 40 pct.

Jeg vil meget advare imod den letfærdige måde at diskutere tingene på. Det eneste, man kan få ud af det, er virkelig, at man spolerer mulighederne for at føre indkomstpolitik som led i en samlet økonomisk politik, og jeg garanterer for, at ingen andre partier i dette land ville kunne gennemføre – jeg tror, vi kan – en så samlet økonomisk politik. Hvis man alene vil gennemføre en indkomstpolitik af den art, som man her giver udtryk for, kan der ikke føres en samlet økonomisk politik.